

Grey Scale #13

Part Code ST1316

DANES PICTA .COM

A

1

2

3

4

5

6

M

8

9

10

11

12

13

14

15

B

17

18

19

AKADEMIA SZTABU GENERALNEGO
im. gen. broni K. Świerczewskiego

KATEDRA TAKTYKI OBRONY PRZED ŚRODKAMI
MASOWEGO RAŻENIA

JAWNE

40-02770
Świerczewskiego

Egz. Nr 1

mjr dypl. Józef KIELB

ORGANIZACJA OCHRONY PRZED SKAŻENIAMI
W KOMBINOWANEJ OPERACJI DESANTOWEJ
NA SZCZEBŁU TAKTYCZNYM I OPERACYJNYM
W WARUNKACH ZAGROŻENIA UŻYCIEM BRONI
MASOWEGO RAŻENIA

(Skrypt)

WARSZAWA

KWIECIEŃ

1966

ARCHIWUM
HELJOTERY SZKOLENIOWE
KADRY SZTABU GENERALNEGO
im. gen. broni K. Świerczewskiego

32813

08084

134

AKADEMIA SZTABU GENERALNEGO
im. gen. broni K. Świerczewskiego

KATEDRA TAKTYKI OBRONY PRZED ŚRODKAMI
MASOWEGO RAŻENIA

JAWNE

40-DEKRET
BIUROWE

Egz. Nr 1

mjr dypl. Józef KIEŁB

**ORGANIZACJA OCHRONY PRZED SKAŻENIAMI
W KOMBINOWANEJ OPERACJI DESANTOWEJ
NA SZCZEBLU TAKTYCZNYM I OPERACYJNYM
W WARUNKACH ZAGROŻENIA UŻYCIEM BRONI
MASOWEGO RAŻENIA**

(Skrypt)

124 **32813**

WARSZAWA

KWIECIEŃ

1966

**ARCHIWUM
BIBLIOTEKI SZKOLENIOWEJ
AKADEMII SZTABU GENERALNEGO
im. gen. broni K. Świerczewskiego**
32813

AKADEMIA SZTABU GENERALNEGO
Im. gen. broni K. Swierczewskiego

KATEDRA TAKTYKI OBRONY PRZED ŚRODKAMI MASOWEGO RAŻENIA **JAWNE**

Inekl. pwt. 12657.

PODSZAWA
Ustawa z dnia 22 stycznia 1959 roku
art. 88 ust. 2
(Dz.U. 55 Nr. 11 poz. 95)
.....
.....
.....

~~NO DĄTKU~~
~~WYBROWANO~~

Edge Nr. 1

mjr dypl Józef KIEŁB

ORGANIZACJA OCHRONY PRZED SKAŻENIAMI W KOMBINOWANEJ OPERACJI
DESANTOWEJ NA SZCZEBLU TAKTYCZNYM I OPERACYJNYM W WARUNKACH
ZAGROŻENIA UŻYCIEM BRONI MASOWEGO RAŻENIA

WARSZAWA

K W I E C I E Ń

1966 rok

ARCHIWUM
BIBLIOTERI SZKOLENIOWE
AKADEMII SZTABU GENERALNEGO
Im. gen. broni K. Swierczewskiego

832.813

TREŚĆ

=====

- I. MOŻLIWOŚCI WYSTĄPIENIA BRONI JADROWEJ I CHEMICZNEJ
- II. ORGANIZACJA ROZPOZNAWANIA SKAŻEŃ PROMIENIOTWÓRCZYCH I CHEMICZNYCH
- III. ORGANIZACJA POWIADAMIANIA O SKAŻENIACH
- IV. WYPOSAŻENIE WOJSK BIORĄCYCH UDZIAŁ W KOMBINOWANEJ OPERACJI DESANTOWEJ W ŚRODKI OCHRONY PRZED SKAŻENIAMI
- V. ORGANIZACJA KONTROLI DOZYMETRYCZNEJ NAPROMIENIOWANIA
- VI. ORGANIZACJA ZABIEGÓW SANITARNYCH I SPECJALNYCH, DEZAKTYWACJI, ODKAŻANIA I DEZINFEKCJI UMUNDUROWANIA ORAZ DEZYNFEKCJI I ODKAŻANIA TERENU W POSZCZEGÓLNYCH ETAPACH KOMBINOWANEJ OPERACJI DESANTOWEJ
- VII. UŻYCIĘ ŚRODKÓW ZADYMIANIA
- VIII. PLANOWANIE, ORGANIZACJA I KIEROWANIE OCHRONĄ PRZED SKAŻENIAMI.

I. MOŻLIWOŚCI UŻYCIA BRONI JĄDROWEJ I CHEMICZNEJ

Przygotowania do działań obronno-zaczeptych w rejonie zachodniego Bałtyku i cieśnin duńskich są jedną z ważnych kwestii w planach NATO. Plany te jak wynika z materiałów z ówczesnych i manewrów - przewidują prowadzenie obrony przeciwdesantowej wysp duńskich zarówno środkami konwencjonalnymi, jak i przy użyciu broni masowego rażenia, szczególnie broni jądrowej i chemicznej.

Z licznych wypowiedzi ministra obrony narodowej USA Mc NAMARA wynika, że na zachodnim TDW działania bojowe bez użycia broni jądrowej mogą być prowadzone tylko w razie konfliktu lokalnego.

Można zatem stwierdzić, z pewną dozą prawdopodobieństwa, że w operacji przeciwdesantowej użycie broni masowego rażenia przez siły NATO wydzielone do obrony strazy wysp i cieśnin duńskich zależnie będzie w dużym stopniu od ogólnej sytuacji strategiczno-operacyjnej na zachodnim TDW. Użycie tej broni w początkowej fazie operacji przeciwdesantowej możliwe jest również w wypadku wykrycia dużych grup wojsk strony przeciwniej w rejonach załadunku i rozładunku desantów morskich i powietrznych oraz w czasie przerzutu wojsk desantu drogą morską.

Jak wynika z powyższego, organizacja i prowadzenie kombinowanej operacji desantowej przebiegać będą w warunkach ciągłego zagrożenia użycia przez nieprzyjaciela broni jądrowej i chemicznej, a być może i broni biologicznej. W okresie przygotowawczym /włącznie z okresem załadunku na środki transportu powietrznego i morskogo/, broń jądrowa może być użyta w celu zniszczenia wojsk przeznaczonych do desantowania oraz uniemożliwienia działań zaczepnych na północno-nadmorskim kierunku operacyjnym.

W omawianym powyżej okresie obiektami uderzeń jądrowych nieprzyjaciela mogą być:

- oddziały desantu powietrznego i morskogo znajdujące się w rejonach załadunku, wyjściowych i wycofywania;
- kolumny wojsk desantu powietrznego i morskogo w marzu do punktów /rejonów/ załadunku;

- punkty /rejon/ załadowania desantu morskiego i powietrznego;
- zgrupowania sił i środków marynarki wojennej oraz lotnictwo transportowe.

Najbardziej niebezpiecznym momentem dla oddziałów desantu powietrznego i morskiego będzie okres załadowania na środki transportowe - desantowe oraz na środki transportu powietrznego. Ponadto w celu zerwania operacji szarej wojsk lądowych na północno-zachodnim kierunku operacyjnym, obiektami uderzeń jądrowych i nieprzyjaciela mogą być: związki taktyczne znajdujące się w rejonach wyjściowych do działań; stanowiska dowodzenia, mosty i przeprawy na przeszkodach wodnych.

W celu zerwania kombinowanej operacji desantowej mogą być wykonywane nawodne, podwodne oraz naziemne wybuchy jądrowe. Nawodne i podwodne wybuchy jądrowe mogą być stosowane w celu zniszczenia lub skażenia promieniotwórczego zespołów okrętów desantowych, transportowych, osłony, akwenów torów wodnych, przejść do baz, portów i punktów załadowania. Naziemne wybuchy jądrowe mogą być stosowane w celu zniszczenia wojsk biorących udział w kombinowanej operacji desantowej utrudnienia lub uniemożliwienia na pewien okres czasu dokonywania manewru wojskami biorącymi udział w kombinowanej operacji desantowej a także w celu zniszczenia punktów /lotnisk/ załadowania desantu morskiego i powietrznego.

Wielkość stref skażenia promieniotwórczych powstałych po wybuchach naziemnych, nawodnych i podwodnych o mocy 30 KT /przy prędkości wiatru 30 km/godz/ przedstawia załącznik nr 1.

W czasie przerzutu desantu drogą morską nieprzyjaciel może wykonywać powietrzne lub podwodne wybuchy jądrowe. Przeczekną w użyciu broni jądrowej przez nieprzyjaciela w omawianym okresie mogą być warunki meteorologiczne, istniejące w rejonie Morza Bałtyckiego oraz konieczność zapewnienia swobody działania i manewru własnej marynarki wojennej. Użycie broni jądrowej przez nieprzyjaciela do niszczenia desantu powietrznego w czasie jego przelotu wydaje się mało prawdopodobne, z uwagi na małą skuteczność wybuchu jądrowego przy dużym rozkładaniu samolotów w szyku bojowym.^{x/}

x/ Przy ugrupowaniu pułku lotnictwa transportowego w kolumny eskadr i kluczy, odległości między kolejnymi kluczami samolotów wynoszą około 3 km, a pomiędzy eskadrami - 5-6 km. W noc i w dzień w trudnych warunkach atmosferycznych między

Na lądujące oddziały desantu morskiego nieprzyjaciół może wykonywać naziemne /podwodne/ wybuchy jądrowe, które obok promieniotwórczego skażenia rejonów lądowania wojsk mogą powodować powstawanie fal przybrzeżnych, przewracających i osadzających na mieliżnach kutry desantowe. Należy więc przypuszczać, że jest to najbardziej niebezpieczny okres dla desantu morskiego.

Ponadto istnieje duże prawdopodobieństwo użycia przez nieprzyjaciela min jądrowych w systemie zapór podwodnych i nadbrzeżnych.

Miny te mogą być również użyte przeciwko wojskom desantu morskiego i powietrznego w toku prowadzenia walki na wyspach. W tym wypadku mogą one być użyte dla wzmocnienia systemu zapór inżynierskich na ważniejszych rubieżach obronnych lub wokół szczególnie ważnych pod względem militarnym i gospodarczym obiektów. Należy się również liczyć z użyciem broni jądrowej na wojska desantu za pomocą rakiet i lotnictwa działającego na wyspach mine, że nieprzyjaciół może napotkać szereg takich trudności jak: brak opłacalnych celów dla lotniczych uderzeń jądrowych oraz niemożliwość zapewnienia warunków bezpieczeństwa wojskom własnym i ludności cywilnej. Trudności w znalezieniu opłacalnych celów do użycia broni jądrowej na wojska desantu działające na wyspach duńskich wynikać będą przede wszystkim ze sposobu prowadzenia przez nie walki po wylądowaniu /działanie małych pododdziałów, brak większych zgrupowań wojsk itp/. Dlatego istnieje duże prawdopodobieństwo stosowania amunicji jądrowej małej mocy. W działaniach przeciwdesantowych ^{przewodzących} przez przeciwnika istnieje również możliwość użycia broni chemicznej.

Groźba użycia broni chemicznej przeciwko wojskom desantu morskiego i powietrznego, zwłaszcza po ich wylądowaniu na wyspach, wynika również z właściwości broni chemicznej jako środka masowego rażenia. Broń chemiczna /środki trujące/, w odróżnieniu od broni jądrowej, nie niszczy dóbr materialnych a tylko siłę żywą, co przy prowadzeniu działań wojennych na wyspach duńskich /przy zabezpieczonej ludności cywilnej/ posiada szczególnie duże znaczenie. Nasuwa się zatem wniosek, że w działaniach przeciwdesantowych broń chemiczna może być użyta przede wszystkim do niszczenia siły żywej desantu morskiego i powietrznego oraz sił zabezpieczających i wspierających desant.

po jedynych samolotami stosuje się odległości równo 1-2 min lotu, a między samolotami - 2-3 min. "Biuletyn Informacyjny" nr 3, s. 104.

Najbardziej typowymi obiektami uderzeń bronią chemiczną nieprzyjaciela, wykonywanymi za pomocą lotnictwa, mogą być:

1. W okresie przygotowania operacji desantowej i załadunku wojsk na środki transportowo-desantowe:

- oddziały dywizji desantowej znajdujące się w rejonach ześrodkowania, wyczekiwania oraz na punktach załadowania;
- pododdziały dywizji powietrzno-desantowej w rejonach wyjściowych do załadunku oraz na lotniskach załadunkowych;
- lotnictwo transportowe zgrupowane na lotniskach załadunku desantu powietrznego;
- rejon stanowisk startowych rakiet operacyjno-taktycznych osłaniających ugrupowanie desantu morskiego i powietrznego;
- rejon rozmieszczenia oddziałów i urządzeń tyłowych;
- bazy i porty marynarki wojennej wydzielone do załadunku desantu morskiego;
- zgrupowania środków transportowo-desantowych w rejonie załadunku desantu morskiego;
- stanowiska dowodzenia desantowanych związków taktycznych oraz sił i środków zabezpieczających i wspierających desant.

2. W czasie przerzutów desantu morzem: siły żywe desantowanych związków taktycznych oraz obsługi okrętów; zespoły wsparcia ogniowego; zespoły osłony; stanowiska dowodzenia dowódcy zespołu ładowania.

3. W czasie podejścia, rozwijania się ładowania wojsk desantu morskiego: siły żywe desantu morskiego w punktach ładowania; obsługi środków ogniowych zespołu wsparcia ogniowego; zgrupowania środków transportowo-desantowych.

4. W czasie walki na wyspach: zgrupowanie bojowe walczących oddziałów; rejon stanowisk startowych rakiet związków taktycznych; rejon rozmieszczenia pododdziałów i urządzeń tyłowych; stanowiska dowodzenia oddziałów i związków taktycznych; rejon baz ładowania.

Szczególne niebezpieczne dla wojsk desantu morskiego w okresie lądowania są fuzasy chemiczne napełnione środkami trującymi Vx, użyte w systemie sapór przeciwdesantowych na brzegu. Fuzasy te mogą poważnie utrudnić prace rozgrodzeniowe oraz dotarcie wojsk desantu w czasie lądowania.

Sily morskie NATO posiadają też w wyposażeniu wojsk 127 mm chemiczne pociski artyleryjskie napełnione sarinem lub iperytem, przeznaczane do rażenia sily żywej na okrętach nieprzyjaciela. W czasie walki na wyspach do obeszczadzenia wojsk desantu morskiego i powietrznego mogą być użyte psychochemiczne środki trujące. Środki te mogą powodować utratę lub poważne osłabienie zdolności bojowej wojsk na okres od 30 minut do 8 godzin.

Z posiadanych materiałów wynika, że lotnictwo państw NATO /wydzielone do obrony wysp i cieśniny duńskiej oraz Półwyspu Jutlandzkiego/ może wesprzeć dotarcie sily morskich i lądowych przeciwnika 98-300 i więcej samolotami. Zakładając że tylko 1/3 samolotów będzie stosować środki trujące Vx, to mogą one skazić teren o powierzchni 47-150 km². Najwięcej środków trujących "Vx" przez 50% samolotów 2 PEBP na wspomnianym wyżej kierunku, zwiększyłoby możliwość nieprzyjaciela w skazaniu terenu o dalsze 600 km². Ogólnie biorąc, możliwości te odpowiadałyby powierzchni zajmowanej przez 1-2 DB w rejonie oszczędzania.

W operacjach przeciwdesantowych może być również użyta broń biologiczna. Broń ta użyta w trakcie załadunku wojsk desantu morskiego i powietrznego na środki transportowe może spowodować epidemię wśród żołnierzy podczas przerzutów ich drogą morską lub powietrzną lub w czasie walki w rejonach lądowania.

W okresie przygotowawczym kombinowanej operacji desantowej środki biologiczne mogą być szczone na pomocą lotniczych bomb biologicznych typu B-112 lub urządzeń rozpylających typu SB-4 o pojemności 300 kg receptury biologicznej, które skazią aeronomem biologicznym obszar 1270 km², co równa się orientacyjnie powierzchni oszczędzania dwóch związków taktycznych. W tym okresie będą prawdopodobnie stosowane receptury o możliwości jak najkrótszych okresach inkubacji /nie przekraczających 2 dni/ i najbardziej skuteczne szczepy bakteryjne.

W czasie przerzutu desantu morskiego mogą też być użyte morskie bomby bakteryjne typu XB-148 o pojemności 42 litrów receptury biologicznej. Mając na uwadze duże trudności związane z wykryciem broni biologicznej /wstępne dane o pojawieniu się środków bakteryjnych mogą utrzymać w wyniku badań laboratoryjnych po kilku godzinach a ostatecznie wyniki po kilku dobach/, można wysunąć wniosek, że w razie użycia broni biologicznej przez nieprzyjaciela w okresie przygotowywania kombinowanej operacji desantowej może w ogóle do niej nie dojść lub może ona zostać odłożona na pewien okres czasu.

Trudności związane z wykryciem użycia broni biologicznej sugerują konieczność dalszego doskonalenia metod jej wykrywania w warunkach polowych przez służbę medyczną.

Możliwość użycia broni masowego rażenia na wojska biorące udział w operacji desantowej wymaga poczynienia szeregu takich przedsięwzięć zabezpieczających wojska przed skażeniami jak: prognozowanie skażeń promieniotwórczych i chemicznych, rozpoznanie skażeń, powiadamianie o skażeniach, kontrola dozymetryczna napromieniowania oraz kontrola stopnia skażenia promieniotwórczego sprzętu bojowego i środków materiałowych, organizacja zabiegów sanitarnych i specjalnych. Przedsięwzięcia należy zaplanować na okres:

- przygotowania działań desantowych;
- załadowania desantu na transport morski i powietrzny;
- przejścia desantu morzem /przelotu desantu powietrznego/;
- lądowania desantu morskiego i desantowania wojsk z powietrza oraz na czas działań na wyspach.

Przedsięwzięcia te powinny być ściśle powiązane z działaniami wojsk i służb biorących udział w operacji desantowej oraz marynarki wojennej i lotnictwa zabezpieczającego tę operację.

11. ROZPOZNANIE SZKĄDŹ PROMIENIOWYCH I CHEMICZNYCH

I. CHEMICZNYCH

Rozeznanie szkądź promieniotwórczych i chemicznych w karabinowej operacji desantowej powinno odbywać się w sposób ciągły i trwały, z uwzględnieniem aktualnych danych o sytuacji szkądź w oddziałach i jednostkach taktycznych na wszystkich etapach planowanej operacji. Rozeznanie to powinno być prowadzone:

1. W okresie przygotowań:

- w rejonach zaobserwowania oddziałów i związków taktycznych, wydzielonych do działań desantowych;
- na drogach przemieszczania oddziałów z rejonów zaobserwowania do rejonów wyjściowych oraz w rejonach ich zakwaterowania;
- w rejonach wyjściowych do zakwaterowania oddziałów;
- na drogach przemieszczania oddziałów z rejonów wyjściowych do punktów zakwaterowania;
- w rejonach punktów zakwaterowania oddziałów desantu powietrznego i morskiego.

2. W okresie rozpoczęcia wojsk desantu drogi powietrznej i morskiej:

- na trasie przelotu desantu morskiego i na trasie przelotu desantu powietrznego;
- na ścieżkach transportowych i skrajach transportowych w czasie przelotu desantu morskiego.

W czasie lądowania i walki desantu morskiego rozpoznawanie szkądź powinno być prowadzone z celem ustalenia sytuacji szkądź w rejonach działania grup reorganizacyjnych; określenia sytuacji szkądź w punktach lądowania desantu oraz w czasie lądowania; ustalenia sytuacji szkądź w czasie walki desantu na przemyśle.

W czasie desantowania OPB i działań na wyspie rozpoznawanie szkądź powinno obejmować rozpoznawanie rejonów lądowania /zakwaterunkowy lub oddziałów desantu skoczni /trajektorii w rejonie lądowania; ustalenia sytuacji szkądź na opuszczonych lotniskach.

Aby rozpoznawanie szkądź mogło być wykonane prawidłowo, należy, w związku taktyczne wydzielone do wykonania operacji desantowej powinny być odpowiednio wyposażone w środki i sprzęt, wystarczające do wykonania wymienionych zadań i do ewentualnego wydzielenia pododdziałów rozpoznawania szkądź do poszczególnych elementów operacji desantowej, w tym: desantu morskiego i powietrznego.

Etatowe pododdziały rozpoznania skażeń dywizji desantowej /pluton rozpoznania skażeń/ wchodzący organicznie w skład kompanii rozpoznania ogólnego, w pułku desantowym - drużyna rozpoznania skażeń w dywizji powietrzno-desantowej pluton rozpoznania skażeń wchodzący w skład samodzielnej kompanii obrony przeciwchemicznej, oraz batalionach drużyny rozpoznania skażeń/ jak wykazują doświadczenia uzyskane na ćwiczeniach zabezpieczają wykonanie tylko części zadań rozpoznania skażeń w kombinowanej operacji desantowej.

Z przeprowadzonych ćwiczeń wynika, że etatowe pododdziały rozpoznania skażeń DD były w stanie zabezpieczyć tylko prowadzenie rozpoznania skażeń w ramach grup rozgradzających oraz prowadzenie obserwacji i rozpoznania skażeń w rejonach stanowisk dowodzenia. W związku z tym zachodzi konieczność prowadzenia rozpoznania na korzyść DD siłami szczebla organizującego operację - powietrzno-morską. Dotyczy to szczególnie: rozpoznania rejonu wyjściowego DD oraz dróg dojścia do niego; rozpoznania dróg demarszu do punktów załadowania oraz rejonów wyczekiwania dla oddziałów desantowych.

Ogólna długość marszrut oddziałów DD z rejonu wyjściowego /dla dywizji/ rejon ten może być wyznaczony w odległości 40-60-100 km od brzegu morza/ do rejonów wyczekiwania i punktów załadowania /licząc po jednej marszrucie na pułk desantowy, pododdziały dywizyjne i tyły/ może wynosić odpowiednio 200-300-500 km. Dla zaspokojenia tych potrzeb szczebel organizujący operację desantową powinien wydzielić w okresie przygotowawczym jeden klucz śmigłowców rozpoznania skażeń, klucz ten może prowadzić marszrut o łącznej długości 300-400 km.

Przy organizacji rozpoznania skażeń rejonu i punktów załadowania oddziałów dywizji desantowej na środki transportowo-desantowe należy nawiązać ścisłą współpracę z wojskami chemicznymi marynarki wojennej. Współpraca ta w zależności od warunków sytuacji bojowej, dotyczyć będzie przede wszystkim podziału zadań rozpoznania skażeń w okresie załadowania desantu morskiego. Wydaje się celowe, ażeby w czasie załadowywania oddziałów w DD w portach lub w rejonie bazy morskiej rozpoznanie skażeń w punktach załadowania, prowadzić siłami i środkami marynarki wojennej, a na drogach podejścia do punktów załadowania - siłami i środkami Frontu lub siłami będącymi do dyspozycji grupy operacyjnej.

Rozpoznanie skażeń w rejonie bazy morskiej mogą prowadzić plutony rozpoznania skażeń pododdziałów obrony przeciwochemicznej bazy. Plutony te mogą wydzielić trzy patrole rozpoznania skażeń na samochodach osobowo-terenowych. Ponadto baza Marynarki Wojennej dysponuje eskadrą ratowniczą w składzie 12 śmigłowców, która może być wykorzystana do prowadzenia powietrznego rozpoznania skażeń. W wypadku załadowywania desantu poza portami lub bazami Marynarki Wojennej, rozpoznanie skażeń punktów załadowania oraz dróg podejścia do nich będzie prowadzone wyłącznie siłami i środkami Frontu, lub grupy operacyjnej.

Siły i środki rozpoznania dywizji powietrzno-desantowej są w stanie zapewnić ciągłe prowadzenie obserwacji i rozpoznania skażeń w rejonie stanowisk dowodzenia do batalionu powietrzno-desantowego włącznie oraz wydzielenie odwołu środków rozpoznania skażeń w sile 2-3 patroli. Biorąc jednak pod uwagę specyfikę działania pododdziałów rozpoznania skażeń dywizji powietrzno-desantowej w okresie załadowania jej oddziałów na środki transportu powietrznego, może zajść potrzeba prowadzenia rozpoznania skażeń na koryś DFD siłami szczebla nadrzędnego lub wykorzystania w tym celu pododdziałów rozpoznania skażeń lotnictwa transportowego oraz ruchomej bazy lotniczej. Wynika to z faktu, że w czasie załadowywania dywizji powietrzno-desantowej na środki transportu powietrznego, jej organiczne pododdziały rozpoznania skażeń będą podzielone na poszczególne rejsy i nie będą mogły prowadzić rozpoznania skażeń całego rejonu załadowczego.

Ponieważ działania związków taktycznych biorących udział w kombinowanej operacji desantowej są planowane szczegółowo na każdy etap operacji do wykonania zadań rozpoznania skażeń na koryś DFD i DD w okresie przygotowawczym operacji należałoby wykorzystywać powietrzne patrole rozpoznania skażeń. Patrole te są w stanie przekazywać dane o skażeniach promieniotwórczych w stosunkowo krótkim okresie czasu.

Ogólnie można stwierdzić, że dla zabezpieczenia wykonania zadań rozpoznania skażeń w okresie przygotowawczym kombinowanej operacji desantowej przy wariancie załadowania DD w portach lub bazach Marynarki Wojennej, sztab organizujący kombinowaną operację desantową, może wydzielić jeden klucz śmigłowców rozpoznania skażeń, a w wypadku załadowywania desantu morskie

pora basami lub portami, dodatkowo 1-2 plutony rozpoznania skażeń, głównie do prowadzenia rozpoznania skażeń na punktach załadunku okrętów desantowych, licząc, że na każdy punkt załadunku należy wydzielić jedną drużynę rozpoznania skażeń.

Do prowadzenia rozpoznania i obserwacji skażeń w czasie przetrzutu wojsk desantu morzem wykorzystywane będą przede wszystkim siły i środki Marynarki Wojennej oraz siły i środki desantowych oddziałów i związków taktycznych. Do prowadzenia obserwacji skażeń na okrętach desantowych należy organizować posterunki obserwacji skażeń z pododdziałków rozpoznania skażeń rozmieszczonych na okrętach jak również z przeszkolonych żołnierzy i służby dyżurnej okrętów. Do prowadzenia rozpoznania skażeń promieniotwórczych akwemu morskiego na trasie przetrzutu desantu można wykorzystywać śmigłowce ratownicze i holowniki, wchodzące w skład grupy ratowniczej /organizowanej w celu zabezpieczenia przetrzutu wojsk desantu morzem i lądowania desantu/ po uprzednim wyposażeniu ich w aparaturę umożliwiającą pomiar skażenia promieniotwórczego.

W okresie walk o lądowanie i w czasie lądowania wojsk desantowych rozpoznanie skażeń w punktach lądowania prowadzi: chemicy - zwiadowcy w składzie grup reorganizacyjnych patroli rozpoznania skażeń lądujących oddziałów; posterunki obserwacji skażeń przy stanowiskach dowodzenia lądujących oddziałów i związków taktycznych.

Rozpoznanie skażeń w rejonach lądowania desantu należy organizować siłami i środkami rozpoznania skażeń Marynarki Wojennej, wydzielając do tego celu jeden pluton rozpoznania skażeń, zdolny do prowadzenia rozpoznania skażeń zarówno na lądzie, jak i w rejonie wodnym bazy.

Z materiałów zebranych w czasie ćwiczenia "BILT" wynika, że rozpoznanie skażeń prowadzone w czasie działań bojowych na wysepach powinno zapewnić z jednej strony szybkie ustalenie rejonów skażonych i charakteru skażenia, oraz wymianę informacji o skażeniach między wojskami desantu powietrznego i morskiego, a drugiej zaś wykonanie szeregu zadań rozpoznawczych przez organa rozpoznania skażeń desantu powietrznego ~~powinno w tym okresie działań przede wszystkim~~ przede wszystkim na tych kierunkach, na których przewiduje się połączenie desantu powietrznego z desantem morskim.

Pododdziały rozpoznania skażeń desantu powietrznego powinny dostarczać desantowi morskemu przede wszystkim dane dotyczące:

- rejonów /rubieży/ użycia broni chemicznej przez nieprzyjaciela, rodzajów użytych środków trujących oraz kierunków rozprzestrzeniania się obłoku skażonego powietrza;
- rejonów skażonych substancjami promieniotwórczymi z podaniem konkretnych danych o natężeniu promieniowania lub o kierunku przesuwania się obłoku pyłu promieniotwórczego;
- kierunków odcieś lub pracjeś przez rejony skażone;
- skażonych źródeł wody;
- charakteru i wielkości miejscowych masobów środków, nadających się do wykorzystania w zakresie ochrony przed skażeniami.

W celu szybkiego przekazania powyższych danych należałoby opracować dla pododdziałów rozpoznania skażeń odpowiednie tabele sygnałowe, obowiązujące w desantach morskich i powietrznym. Ponadto duży wpływ na szybko otrzymywanie danych o skażeniach promieniotwórczych i chemicznych będzie miało sprawne funkcjonowanie jednolitego systemu powiadamiania o skażeniach Frontu.

Analizując zagadnienie odpowiedzialności za organizację rozpoznania skażeń wydaje się celowe aby w kombinowanej operacji odpowiedzialność tę ponosili:

- w okresie przygotowawczym operacji - dowódca ogólnowojskowy, organizujący desant powietrzno-morski;
- podczas przetranszowania desantu morskim i w czasie lądowania - dowódca zespołu lądowania;
- w czasie walki na wyspach - dowódca kierujący operacją powietrzno-morską oraz dowódcy desantowanych oddziałów /związków taktycznych/;

III. ORGANIZACJA POWIADAMIANIA O SKAŻENIACH

Powiadamanie wojsk desantu o zagrożeniu skażeniem lub o szkodliwych skażeniach promieniotwórczych /chemicznych/ organizuje i realizuje się na wszystkich etapach kombinowanej operacji desantowej.

Dobrze zorganizowany system powiadamania powinien zapewnić szybkie uprzedzenie wojsk desantu morskigo, powietrznego, marynarki wojennej i lotnictwa oraz umożliwić im wykonanie na czas czynności związanych z ochroną przed skażeniami. Ogólnie biorąc, czynności wojsk związane z ochroną przed skażeniami, w operacji desantowej w zasadzie nie będą niczym różnić się od czynności wykonywanych przez wojska w operacjach lądowych.

Do powiadamania wojsk w kombinowanej operacji desantowej powinien być ustalony jeden sygnał, który obowiązywałby tak w oddziałach desantu morskigo i powietrznego jak i w jednostkach marynarki wojennej /zabezpieczającej desantowanie/ oraz lotnictwie transportowym.

Do przekazywania sygnału powiadamania powinna być zorganizowana sieć radiowa powiadamania Frontu /armii/ o skażeniach promieniotwórczych i chemicznych.

Dane o sytuacji skażeń w okresie przygotowawczym operacji napływać będą do sztabów związków taktycznych głównie ze sztabu Frontu oraz ewentualnie ze sztabu marynarki wojennej.

W okresie załadowania desantu morskigo na środki transportu, sygnał powiadamania o skażeniach powinien być przekazywany przez sztab dowódcy zespołu lądowania. W tym celu należałoby wykorzystać łączność z punktami kontrolnymi w rejonach wyładunkowych i punktami załadowania.

W czasie przetrzutu desantu drogą morską, powiadamania desantowanych związków taktycznych o skażeniach powinno zajmować się dowództwo marynarki wojennej. Dane o skażeniach powinien otrzymywać sztab dowódcy zespołu lądowania oraz sztab grupy operacyjnej. Dowódcy okrętów desantowych powinni zapewnić szybkie przekazanie oddziałom desantu sygnału powiadamania o skażeniach promieniotwórczych i chemicznych.

Odrębny problem stanowi organizacja powiadamania o skażeniach w czasie lądowania i walki desantu na wyspach.

W czasie lądowania kolejnych fal pierwszego rzutu desantu w warunkach zagrożenia użyciem broni chemicznej, każdy ostrzał artylerii lub uderzenie lotnictwa powinno być faktycznie sygnałem do nałożenia środków indywidualnej ochrony przed skażeniami.

Rozwiązanie takie jest celowe ze względu na małe odległości między poszczególnymi falami /100-150 m/ oraz duże prawdopodobieństwo użycia przez nieprzyjaciela wysekoktoksycznych, szybko działających środków trujących typu "V - gazy" i "sarin", które mogą razić siłą żywą zarówno drogą inhalacyjną jak i poprzez skórę.

Zasada ta może obowiązywać również wojska pierwszego rzutu desantu po wylądowaniu, kiedy to nieprzyjaciel może wykonywać uderzenia chemiczne bezpośrednio na wybrzeże opanowane przez desant.

W czasie prowadzenia działań bojowych na wyspach powiadomienie wojsk powinno być realizowane przez sztaby poszczególnych oddziałów. Wspomniane sztaby mogą powiadamiać podległe im pododdziały na podstawie uzyskanych od patroli i posterunków obserwacji skażeń działających w ugrupowaniu bojowych oddziałów i pododdziałów.

Sztab zespołu lądowania powiadamiać będzie z zasady oddziały drugiego rzutu desantu, przede wszystkim w czasie ich wylądowania na brzeg, na podstawie danych o skażeniach otrzymywanych od wojsk pierwszego rzutu desantu morskiego oraz danych od desantu powietrznego.

W toku działań na wyspach związki taktyczne drugiego rzutu desantu morskiego mogą być powiadamiane przez sztab desantu. Natomiast sztaby związków taktycznych mogą powiadamiać o skażeniach podległe im oddziały na podstawie danych uzyskanych od własnego systemu rozpoznania skażeń oraz informacji ze sztabów oddziałów i związków taktycznych pierwszego rzutu desantu morskiego.

Dlatego też patrole rozpoznania skażeń oraz komórki wojsk chemicznych poszczególnych szczebli dowodzenia powinny posiadać odpowiednio zorganizowaną łączność, zapewniającą przekazanie dowódcy i sztabowi desantu oraz dowódców zainteresowanych oddziałów danych o skażeniach promieniotwórczych i chemicznych.

IV. WYPOSAŻENIE WOJSK BUDUJĄCYCH UDZIAŁ W KOMBINOWANEJ OPERACJI DESANTOWEJ W ŚRODKI OCHRONY PRZED SKAŻENIAMI

Charakter działania desantu morskiego i powietrznego wywiera niewątpliwie pewien wpływ na wyposażenie wojsk biorących udział w kombinowanej operacji desantowej w środki ochrony przed skażeniami.

Jak wynika z świadczenia "BBLT" na wyposażenie wojsk w środki ochrony przed skażeniami w tego rodzaju operacjach, wpływają przede wszystkim działania desantu powietrznego i morskiego oraz możliwości dowożenia sprzętu. Dodatkowymi czynnikami, które mogą poważnie utrudnić organizację zaopatrzenia wojsk desantu w środki ochrony przed skażeniami będą /w większości wypadków bezpowrotne/ straty tych środków w czasie przetrwania drogą morską i w czasie jego lądowania na wyspach oraz stopień oddziaływania broni masowego rażenia na wojska desantu.

Osobne zagadnienie stanowi jakość środków ochrony będących w wyposażeniu wojsk desantu morskiego i powietrznego. Wojska te należałoby wyposażać w środki o minimalnym ciężarze i wymiarach, maksymalnych właściwościach obronnych oraz prostą w posługiwaniu się nimi w skomplikowanych warunkach działania desantu morskiego i powietrznego.

Dotychczas używane maski przeciwgazowe filtracyjne posiadają duże właściwości ochronne, lecz ich konstrukcja nie jest dostosowana do potrzeb desantu morskiego. Dotyczy to szczególnie korzystania z masek w czasie lądowania desantu. Istnieje duże niebezpieczeństwo zamoczenia pochłaniacza, co może uniehybnąć maskę przeciwgazową całkowicie nieprzydatną do ochrony. Dobraśne środki zaradcze, stosowane często w praktyce szkoleniowej, jak: natykanie pochłaniacza korkiem lub uniesienie maski przeciwgazowej /lub samego pochłaniacza/ ponad lustro wody są nie do przyjęcia, ponieważ w pierwszym wypadku może to poważnie osłabić ochronę ludzi przed skażeniami chemicznymi i promieniotwórczymi a w drugim - poważnie utrudnić lądowanie desantu i prowadzenie ognia z broni maszynowej. Dlatego też, do czasu opracowania dla wojsk desantu morskiego maski przeciwgazowej z pochłaniaczem umocowanym bezpośrednio przy części twarzowej maski oraz hermetycznej torby nośnej w kompaniach desantowych, należałoby posiadać zapas pochłaniaczy do masek przeciwgazowych filtracyjnych, wynoszący 100% normy należności /tj. po jednym na każdego żołnierza/.

Specyfika działania wojsk desantu morskiego, zwłaszcza w okresie lądowania, sugeruje potrzebę przechowywania zapasowych pochłaniaczy bezpośrednio przez żołnierzy. Wynika z tego, że w razie konieczności pochłaniacza w czasie lądowania nie można będzie szybko go wymienić na inny w kompalnym punkcie amunicyjnym /gdzie pochłaniacze te mogą się znajdować/. Rozwiązania tego problemu należy szukać w czasie ćwiczeń z wojskami.

Czynnikami, które wywierają wpływ na wysokość ruchomych zapasów środków ochrony przed skażeniami w kombinowanej operacji desantowej są:

- otrzymane zadania i czas potrzebny na jego wykonanie;
- stopień oddziaływania nieprzyjaciela bronią masowego rażenia.

W kombinowanej operacji desantowej prowadzonej w warunkach zagrożenia używaniem broni masowego rażenia zapasy środków ochrony przed skażeniami powinny wystarczać na pokrycie ewentualnych strat oraz zmianę środków uszkodzonych, silnie skażonych lub zużytych w czasie trwania operacji. Pomijając zagadnienie zapasowych pochłaniaczy do masek przeciwdymarsowych o których wspomnieliśmy poprzednio zapasy pozostałych środków ochrony przed skażeniami powinny być rozdzielenie do szczebla: kompania - bateria. Zapasy na szczebla kompanii /baterii/ należałoby przechowywać w wodoodpornych opakowaniach.

Wielkość zapasów środków ochrony przed skażeniami należy będzie w każdym wypadku od wysokości przewidywanych strat tego sprzętu w poszczególnych dniach trwania operacji. Straty sprzętu w poszczególnych etapach kombinowanej operacji desantowej mogą się kształtować następująco /patrz tabela 1/.

Tabela 1

Lp.	Nazwa sprzętu	Zakładany % strat w poszczególnych etapach kombinowanej operacji desantowej		
		W okresie przygotowania operacji i w czasie załadunku desantu	W czasie przeszerstwu desantu na lądowanie	W czasie walki desantu na wyspach
1.	Maska przeciwdymarsowa filtracyjna	5-7	6-7	5-6

1	2	3	4	5
2.	Maska izolacyjna	4-5	5-6	4-5
3.	Plaszcz ochronny OP-1	7-9	8-10	7-9
4.	Rękawice ochronne	7-9	8-10	7-9
5.	Pończoschy ochronne	7-9	8-10	7-9
6.	Przyrządy rozpoznania skażeń promieniotwórczych i chemicznych	1,5-2,0	2,5-2,5	1,5-2,0
7.	Dozymetry DP-70	7-9	8-10	7-9
8.	Kolorymetry PK-56	1,5-2,0	2,0-2,5	1,5-2,0
9.	Zasadowy podchloryn wapnia	0,15-0,20 jn	0-10-0,15 jn	0-15-1,20
10.	Proszek dezaktywacyjny SF-2	0,2-0,3	0,1-0,2	0,2-0,3
11.	Zestawy odkładające	0,5-0,7	0,5-0,7	0,5-0,7

Należy przypuszczać, że w czasie przerzutu desantu droga morską podczas jego lądowania straty w środkach ochrony przed skażeniami w większości wypadków będą bezpowrotne. W związku z tym, wysokość zapasów środków ochrony przed skażeniami i środków do likwidacji skażeń w kombinowanej operacji desantowej, prowadzonej bez użycia broni jądrowej może wynosić: /patrz tabela 2/.

Tabela 2

№	Wyposażenie sprzętu	Jedn. miary	pd/pn/	DP, DZ DFD	Front	Razen
1	2	3	4	5	6	7
1.	Maska przeciwgazowa filtracyjna	%	7-8	7-8	4-5	13-21
2.	Maska izolacyjna	%	5-6	5-6	4-5	14-17
3.	Rzeszeń ochronny OP-1	%	10-15	10-15	8-10	20-40
4.	Rękawice ochronne	%	10-15	10-15	8-10	23-40
5.	Butelki ochronne	%	10-15	10-15	8-10	23-40
6.	Przyrządy rozpoznania skażeń	%	1,5-2,0	2-2,5	1,5-2,0	0,5-0,5
7.	Dosymetry DP-70		10-15	10-15	8-10	23-40
8.	Kolorymetr PK-56	%	2,0-2,5	2,0-2,5	1,5-2,0	5,5-7,0
9.	Zasadowy podokleiny wapnia	jn	0,2-0,3	0,2-0,3	0,1-0,2	0,7-0,8
10.	Probenk dezaktywacyjny	jn	0,2-0,4	0,2-0,3	0,1-0,2	0,6-0,9
11.	Zestawy odkabłujące	%	0,6-0,8	0,6-0,8	0,5-0,6	1,7-2,2

Wielkosc zapasów środków ochrony przed skażeniami w oddziałach desantowych i związków taktycznych /zł na to miejsce w związku operacyjnym/ miałyby na celu pokrycie strat w tym sprzęcie pozostałych przy wykonywaniu zadań bojowych oraz mogłyby stanowić pewną rezerwę tych środków na wypadek potrzeb w dowodzie zapewnienia do rejonu działań desantu, a także stworzenie warunków do szybkiej likwidacji skażeń w czasie działań na przyczółku. Skompletowanie zapasów środków indywidualnej ochrony przed skażeniami i środków do likwidacji skażeń w związkach taktycznych biorących udział w kombinowanej operacji desantowej, należałoby zakończyć przynajmniej na jedną dobę przed rozpoczęciem załadunku wojsk desantu.

W okresie załadunku desantu morskiego i powietrznego na środki transportu-desantowe i środki transportu powietrznego oraz w czasie walk na wycopek należy posiadać przy sprzęcie dwa lub trzy pakiety z suchym odczyszczałem, do ewentualnego odczyszczenia sprzętu bojowego, skażonego fosfororganicznymi środkami trującymi. Uzupelnienie zapasów środków ochrony przed skażeniami w toku kombinowanej operacji desantowej może być dokonywane zarówno drogą powietrzną, jak i morską. Drogi te, jak należy sądzić, będą dostarczały przede wszystkim takie przeciengazowe, środki do odczyszczenia i dezaktywacji sprzętu oraz środki zasilenia dla przemyślników dozymetrycznych. Zapewnienie drogą lądową wydaje się możliwe dopiero po opuszczeniu przez armię lądową Półwyspu Jutlandzkiego.

Z uwagi na "DART" wynika, że w wypadku ubytku przez nieprzypadek broni masowego rażenia, należałoby posiadać se sztabla: grupa operacyjna - Front około 13 ton sprzętu /maski przeciengazowe, odczyszczała i dezaktywator/, z czego: dla dywizji desantowej i dywizji powietrno-desantowej po 3 ton oraz dla brygady desantowej - 3 ton.

Do przesilenia tej ilości sprzętu potrzeba około 3-6 samochodów ciężarowych 2,5 - tonowych. Przykład ten oznacza celowość posiadania na sztablu grupy operacyjnej zapasów sprzętu chemicznego w ilości zapewniającej pokrycie strat w działaniach na jeden dzień walki. W sztablu grupy operacyjnej sprawami tymi powinien się zajmować szef - chemik d/s zapewnienia.

Bardzo ważnym zagadnieniem związanym bezpośrednio z wyposażeniem wojsk biorących udział w operacji desantowej w sprzęt chemiczny, jest kontrola techniczna środków indywidualnej ochrony przed skażeniami, a szczególnie kontrola szczelności masek przeciugasowych.

W okresie przygotowawczym kombinowanej operacji desantowej kontrola techniczna środków indywidualnej ochrony przed skażeniami powinna być przeprowadzona do czasu wyjścia wojsk desantu z rejonów ich zgromadzenia. Po wylądowaniu desantu z uwagi na skomplikowane warunki pola walki w omawianym okresie kontrola taka polegać będzie prawdopodobnie tylko na sprawdzeniu szczelności masek przez każdego żołnierza oraz przez dowódców drużyn i plutonów. W czasie walki kontrola techniczna środków indywidualnej ochrony przed skażeniami przez pododdziały możliwa będzie prawdopodobnie tylko w czasie odpoczynków lub po przejściu poszczególnych pododdziałów desantu do odwodu lub drugiego rzutu.

Zbiórkę uszkodzonych środków indywidualnej ochrony przed skażeniami kombinowanej operacji desantowej należałoby organizować według ogólnie obowiązujących zasad. W czasie walki desantu na wyspach z uwagi na skomplikowane warunki działania, remont środków indywidualnej ochrony przed skażeniami ograniczy się prawdopodobnie tylko do usuwania najprostszycch uszkodzeń.

V. ORGANIZACJA KONTROLI DOZYMETRYCZNEJ NAPROMIENIOWANIA

Do przedsięwzięć kontroli dozymetrycznej napromieniowania zalicza się:

- postawienie zadań dowódcom związków taktycznych /oddziałów/ biorących udział w kombinowanej operacji oraz szefom zabezpieczenia chemicznego w zakresie organizacji kontroli napromienienia;
- wyposażenie wojsk w odpowiednie przyrządy do pomiaru dawek napromienienia i utrzymanie ich w stałej sprawności technicznej;
- wydzielenie i przeszkolenie w oddziałach ludzi do prowadzenia kontroli pochłoniętych dawek promieniowania;
- organizację zabierania danych o stanie napromienienia wojsk desantu.

W zadaniach dla dowódców związków taktycznych /oddziałów/ odnośnie organizacji kontroli dozymetrycznej napromienienia należałoby podać:

- dopuszczalne dawki jednorazowego i wielokrotnego napromienienia stanu osobowego w czasie operacji;
- uprawnienia dowódców poszczególnych szczebli dowodzenia w zakresie ewentualnego zwiększenia dawki napromienienia /jednorazowej dopuszczalnej itp./;
- zasadnicze sposoby /formy/ prowadzenia kontroli dozymetrycznej w związkach taktycznych /oddziałach/ na poszczególnych etapach operacji;
- terminy ładowania dozymetrów DS-50 i DXP-50 oraz termin wymiany dozymetrów DP-70 u ludzi napromieniowanych;
- komu i w jakim terminie należy składać meldunki o stanie napromienienia oddziałów i pododdziałów w operacji desantowej.

Wielkość dopuszczalnych dawek jednorazowego i wielokrotnego napromienienia wojsk w operacji desantowej prawdopodobnie będzie odbiegać od dawek przyjmowanych w operacjach na lądzie. Konieczność zwiększenia dawki jednorazowej lub dawek wielokrotnych może zaistnieć w czasie załadunku desantu na środki desantowo-transportowe oraz w czasie lądowania i walki o opanowanie przyczółka. W tych okresach działań desantu nie będzie możliwości dokonywania

okresowej zamiany pododdziałów lub oddziałów, a tym samym uniknięcia napromienienia ludzi ponad przyjęte dopuszczalne normy.

Decyzję o zwiększeniu dawki napromieniania jednorazowo dopuszczalnej lub dawek wielokrotnych w okresie przygotowawczym operacji, /łącznie z okresem załadowania desantu powietrznego i morskiego/ powinien podejmować dowódca ogólnowojskowy organizujący desant powietrzno-morski. Natomiast w czasie walki na wyspach decyzję o zwiększeniu dawek powinni podejmować dowódcy poszczególnych związków taktycznych.

Sposób prowadzenia kontroli dawek napromieniania stanu osobowego w operacji desantowej zależy przede wszystkim od charakteru działań prowadzonych przez oddziały ZT oraz od stopnia wyposażenia oddziałów i związków taktycznych w zestawy dozymetrów.

Zgodnie z normami należności dywizja desantowa posiada cztery zestawy DP - 23 /w tym pułki desantowe oraz kompania rozpoznania ogólnego skażeń /po jednym/ a dywizja zmechanizowana siedem zestawów /w tym: pz, pcz i pa - po jednym oraz kompania obrony przeciwchemicznej - dwa zestawy/. Ponadto stan osobowy dywizji desantowej, zmechanizowanej i pancerniej powinien być wyposażony w 100% w dozymetry chemiczne.

Podane ilości zestawów dozymetrów zabezpieczają organizację grupowej kontroli napromieniania w oddziałach oraz częściowo kontrolę indywidualną oficerów sztabów /dowódców pododdziałów/ lub grup żołnierzy, wykonujących zadania w warunkach skażeń promieniotwórczych np. w składzie grup rozgrodzeniowych, ratownictwa itp.

Zestawy dozymetrów kompanii obrony przeciwchemicznej dywizji zmechanizowanej oraz kompanii rozpoznania ogólnego i skażeń dywizji desantowej wykorzystywane będą do kontroli napromieniania w dowództwach dywizji oraz w samodzielnych pododdziałach dywizyjnych.

Osobne zagadnienie stanowi powtórne załadowanie dozymetrów DS-50 i DKP-50, które w warunkach zagrożenia jądrowego powinno być prowadzone nie rzadziej niż raz na 5 dni. Normy należności palpitów załadowczo-pomiarowych /w zestawach DP-23/ w dywizjach /desantowej i zmechanizowanej/ zabezpieczają ładowanie dozymetrów poprzez wysyłanie obsłóg zestawów DP-23 w określonej kolejności

do pododdziałów. Ze specyfiki organizacji i prowadzenia kombinowanej operacji desantowej wynika, że taki sposób załadunku dozymetrów /a jednocześnie i pomiaru dawek/ może być dogodny jedynie w okresie przygotowania operacji /wyłączając okres załadunku desantu na środki transportowo-desantowe/ oraz w czasie walki na wyspach. Na tych etapach kombinowanej operacji, łatwiej realnie warunki dokonywania manewru pulpitemi załadunku-pomiarowymi. Natomiast w czasie przerzutów drogą morską, dywizja desantowa może zapewnić załadunek dozymetrów na czołwach jednostek transportowo-desantowych jednocześnie, a dywizja zmobilizowana ze składem jednostek nie dozymetrów na pozostałych jednostkach transportowo-desantowych jedynie przejścia desantu przez morze można organizować manewr pododdziałów wydzielonych do pomiaru dawek i pomiarowego załadunku dozymetrów lub wysadzić każdy środek transportowo-desantowy w pulpitemi załadunku-pomiarowymi. Manewr pododdziałami będzie bardzo trudny do zrealizowania z uwagi na duże rozciąganie ugrupowania morską desantu oraz konieczność zaangażowania do przerzutu obsługi pulpitemi załadunku-pomiarowych w dywizji desantowej - czołwach a w dywizji zmobilizowanej - składem środków transportowych. Wyposażenie każdego środka transportowo-desantowego w pulpitemi załadunku-pomiarowy jest natomiast zbyt kosztowne i mało realne.

W związku z tym, podczas przerzutu desantu drogą morską w warunkach zagrożenia należy przez nieprzyjaciela broni jądrowej, dozymetry DS-50 i DRP - 50 powinny być załadunkowo nie wcześniej jak jedna doba przed załadunkiem wojsk na środki transportowo-desantowe. Zakładając, że załadunek i przerzut desantu drogą morską może trwać około jednej doby to konieczność następnego załadunku dozymetrów może wynikać dopiero w trakcie dnia działania desantu na wyspach.

Organizacja ubierania sprzętu o stanie napromienienia wojsk desantu nie będzie odbiegać od organizacji przyjmowanej w operacjach na lądzie. Jednak możliwości o stanie napromienienia oddziałów w okresie przygotowania, załadunku, przerzutu desantu morską i lądową powinno składać się do czasu doświadczenia w czasie lądowania. W toku działań na wyspach możliwości o stanie napromienienia powinny być składowe do czasu doświadczenia w czasie operacji desantowej.

VI. ORGANIZACJA ZABIEGÓW SANITARNYCH I SPECJALNYCH, DEZAKTYWACJI
ODKAŻANIA I DEZYNFEKCJI UMUNDUROWANIA ORAZ DEZYNFEKCJI
I ODKAŻANIA TERENU W POSZCZEGÓLNYCH ETAPACH KOMBINOWANEJ
OPERACJI DESANTOWEJ

Z ówczesnego "BELT" wynika, że zasadniczym celem likwidacji skażeń w kombinowanej operacji desantowej będzie maksymalne zmniejszenie strat stanu osobowego oraz zabezpieczenie swobody działania desantu morskiego i powietrznego po ewentualnym użyciu przez nieprzyjaciela broni jądrowej i chemicznej. Ewentualny zakres prac przy likwidacji skażeń w operacji desantowej zależy będzie od rozmiarów użycia środków masowego rażenia przez nieprzyjaciela.

W wypadku użycia przez nieprzyjaciela środków trujących typu Vx, może to spowodować częściową utratę zdolności bojowej przez oddziały biorące udział w kombinowanej operacji desantowej.

Ponadto istnieje konieczność przeprowadzenia całkowitych zabiegów sanitarnych i specjalnych u porażonych żołnierzy oraz zemian umundurowania, której należy dokonać w ciągu 4-6 godzin od chwili skażenia. Zlekocważenie tych przedsięwzięć może spowodować porażenie ludzi środkami trującymi Vx przez skórę, a tym samym zerwanie operacji desantowej.

W rejonach wyjściowych do załadunku swiąski taktyczne biorące udział w kombinowanej operacji desantowej mają w zasadzie warunki do samodzielnego prowadzenia całkowitych zabiegów sanitarnych i specjalnych. Dyspensują one zarówno odpowiednią ilością czasu na ich przeprowadzenie /około dwóch dób/ jak i orga- nicznymi pododdziałami likwidacji skażeń. Wyjątek stanowi dywizja desantowa, która nie posiada ograniczonych pododdziałów likwidacji skażeń. Pododdziały desantowe dywizji mogą prowadzić zabiegi sanitarne i specjalne tylko za pomocą środków znajdujących się w wyposażeniu każdego żołnierza /indywidualne pakiet: przeciwchemiczne i odkazające/ oraz za pomocą zestawów znajdujących się przy sprzęcie bojowym i środkach transportowych.

W pododdziałach desantowych częściowe zabiegi sanitarne przy wykorzystaniu indywidualnych pakietów przeciwchemicznych mogą być wykonane w ciągu ok. 6-8 minut, a częściowe zabiegi specjalnych - przy pomocy IFO - w czasie od 25 do 30 minut.

W wypadku wyposażenia pododdziałów desantowych w zestawy eżektorowe możliwe będzie również wykonanie całkowitych zabiegów specjalnych uzbrojenia i sprzętu bojowego i orientacyjny czas na ich przeprowadzenie może wynosić około 1 godziny.

Jeżeli dywizja desantowa nie posiada w swoim składzie pododdziału likwidacji skażeń to należy udzielić jej pomocy ze szczebla armii /Frontu/ w zakresie prowadzenia całkowitych zabiegów sanitarnych i specjalnych przede wszystkim w rejonie ześrodkowania lub w rejonie wyjściowym do załadowania. Czas na przeprowadzenie całkowitych zabiegów sanitarnych i specjalnych wynosi latem około 5 godzin. Nasuwa się zatem wniosek, że tego rodzaju zabiegi specjalne mogą być przeprowadzone w rejonie wyjściowym DD minimum na 5 godzin przed planowanym jego opuszczeniem i to bezpośrednio w ugrupowaniu przyjętym do załadowania /bez rozwijania punktów zabiegów specjalnych/. Późniejszy termin rozpoczęcia całkowitych zabiegów sanitarnych i specjalnych /w stosunku do planowanego czasu wyruszenia dywizji z rejonu wyjściowego/ wymagać będzie powiększenia ilości sił i środków do ich prowadzenia.

Dywizja powietrzno-desantowa lub ogólnowojskowy związek taktyczny biorący udział w kombinowanej operacji desantowej dysponują organicznymi plutonami zabiegów specjalnych, wchodzącymi w skład kompanii przeciwechemicznej. Pluton zabiegów specjalnych DPD jest w stanie przeprowadzić zabiegi sanitarne stanu osobowego batalionu powietrzno-desantowego w ciągu 4 godzin, dezaktywację sprzętu bojowego - 2,5 godziny, a odkażanie sprzętu - trzech godzin. Natomiast pluton zabiegów specjalnych kompanii obrony przeciwechemicznej DZ może przeprowadzić całkowite zabiegi sanitarne i specjalne batalionu piechoty zmotoryzowanej w ciągu 2,5 godziny.

Powyższe możliwości wskazują na to, że w okresie przygotowawczym kombinowanej operacji desantowej, zwłaszcza w czasie przebywania DPD lub ogólnowojskowego związku taktycznego w rejonach wyjściowych do załadowania, może zaistnieć konieczność przyspieszenia /przez szczebel organizujący tę operację/ prowadzenia całkowitych zabiegów sanitarnych i specjalnych w tych jednostkach, szczególnie jeśli zaistnieje konieczność poddania zabiegom sanitarnym ludzi.

Doświadczenia uzyskane na ćwiczeniu "BELT" wskazują na to, że w celu dokonania całkowitych zabiegów sanitarnych i specjalnych w DD i przyspieszenia ich wprowadzenia w DPD lub ogólnowojskowym związku taktycznym, wydzielonym do operacji desantowej grupa operacyjna powinna dysponować jednym batalionem zabiegów specjalnych /bzs/. Batalion ten może przeprowadzić całkowite zabiegi sanitarne stanu osobowego DPD w ciągu czterech godzin, pułku desantowego DD - w ciągu 1 godziny, a ps - w ciągu 2,5 godziny. Orientacyjny czas prowadzenia całkowitych zabiegów specjalnych wyniesie:

- w DPD - odkażanie ok. 4 godzin, dezaktywacja - 3 godziny;
- w pd DD - odkażanie - jedna godzina, a dezaktywacja - 45 minut;
- w ps DZ - odkażanie - 2 godziny, a dezaktywacja - 1,5 godziny.

Podane możliwości bzs wskazują na to, że grupa operacyjna, dysponując jednym bzs, może w pełni zabezpieczyć prowadzenie całkowitych zabiegów sanitarnych i specjalnych w DD oraz poważnie przyspieszyć ich prowadzenie w pozostałych związkach taktycznych biorących udział w kombinowanej operacji desantowej w wypadku wykorzystania do tego celu organicznych pododdziałów zabiegów specjalnych dywizji.

Osobnym problemem jest prowadzenie całkowitych zabiegów sanitarnych w czasie załadowania desantu morskiego i powietrznego na środki transportowe. Zagadnienie to komplikuje fakt, że całkowicie zabiegi specjalne i sanitarne, z uwagi na dużą czasochłonność ich prowadzenia mogą poważnie opóźnić załadowanie desantu i czas rozpoczęcia kombinowanej operacji desantowej.

Wydaje się, że podstawową formą likwidacji skażeń promieniotwórczych i chemicznych w czasie załadowania desantu morskiego i powietrznego powinny być częściowe zabiegi sanitarne i specjalne prowadzone bezpośrednio w pododdziałach. Natomiast natomiast, całkowite zabiegi sanitarne i specjalne należałoby wykonywać tylko w wypadku użycia przez nieprzyjaciela środków trujących Vx. W tym wypadku przeprowadzenie całkowitych zabiegów sanitarnych stanu osobowego DD siłami jednego bzs zajęłoby 5 godzin czasu, a DZ - 14 godzin. Całkowite zabiegi specjalne mogłyby być przeprowadzone w czasie:

- w DD odkażanie w ciągu 5 godzin, a dezaktywacja w ciągu 3,5 godziny;
- w DZ - odkażanie w ciągu 4 godzin, a dezaktywacja w ciągu 3,5 godziny.

Z powyższego wynika, że możliwości prowadzenia całkowitych zabiegów sanitarnych i specjalnych w omawianym okresie operacji będą w każdym wypadku zależeć od czasu potrzebnego na załadunek poszczególnych rzutów desantu morskiego. Np. załadunek wojsk pierwszego rzutu desantu morskiego na okręty desantowe i częściowo transportowe może orientacyjnie trwać ok. 4-6 godzin, natomiast czas załadunku drugiego rzutu desantu prawdopodobnie DZ na okręty desantowe i transportowe może się wahać w granicach od 6 do 12 godzin, a nawet do jednej doby. Porównując - z jednej strony - orientacyjny czas potrzebny na załadunek desantu morskiego, z drugiej zaś na przeprowadzenie całkowitych zabiegów sanitarnych i specjalnych dochodzimy do wniosku, że tego rodzaju zabiegi mogą być organizowane /bez obawy opóźnienia operacji/ tylko w pułkach drugiego rzutu desantu morskiego, załadowanego na transportowe/ pod warunkiem użycia do ich prowadzenia minimum jednego bsz/. Ponadto w czasie załadunku desantu morskiego do prowadzenia zabiegów specjalnych należy wykorzystywać pododdziały wojsk chemicznych baz marynarki wojennej, dysponujące grupami odkażania nabrzeży i sprzętu pływającego.

W czasie załadunku desantu morskiego na średki transportowe należy się liczyć również z możliwością skażeń promieniotwórczych i chemicznych rejonów i punktów załadunku. W tym wypadku stan osobowy powinien korzystać ze środków indywidualnej ochrony dróg oddechowych i skóry, a częściowe zabiegi sanitarne i specjalne w pododdziałach należałoby przeprowadzać po załadunku pododdziałów na środki desantowe i transportowe.

W czasie przerzutu desantu drogą morską należałoby wykorzystać do zabiegów sanitarnych i specjalnych zestawy i urządzenia techniczne znajdujące się na okrętach oraz w razie konieczności - siły i środki oddziałów desantowych. Udział w likwidacji skażeń na okręcie powinny brać zarówno załoga okrętu, jak i stan osobowy desantowanych oddziałów. Przy odkażaniu w pierwszej kolejności należałoby odkażać /dezaktywować/ skażone części okrętów, a następnie przeprowadzać częściowe zabiegi sanitarne.

W czasie przelotu desantu powietrznego skażenie promieniotwórcze przewożonych pododdziałków może nastąpić tylko w wypadku przecięcia samolotów przez obłok promieniotwórczy z ulagowanymi wentylatorami. W tym wypadku wykonanie częściowych zabiegów sanitarnych i specjalnych będzie możliwe dopiero po wylądowaniu desantu. Dezaktywację samolotów powinno organizować dowództwo lotnictwa transportowego, zabezpieczające operację.

W czasie lądowania desantu i walki na wyspach związki taktycznie biorące udział w operacji desantowej zmobilizowane będą prawdopodobnie prowadzić częściowe zabiegi sanitarne i specjalne w przerwach w walce za pomocą statowych zestawów idkażających. Całkowite zabiegi sanitarne i specjalne będą mogły być przeprowadzane w zasadzie po wykonaniu przez związki taktyczne podstawowych zadań bojowych.

W kombinowanej operacji desantowej konieczne jest również maksymalne uświadomienie związków taktycznych, biorących w niej udział, w prowadzeniu całkowitych zabiegów specjalnych. Dotyczy to szczególnie dywizji desantowej. Uświadomienie to powinno polegać na zapoznaniu żołnierzy w odkażalnik uniwersalny /nadający się zarówno do odkażania, jak i dezaktywacji/, oraz na wyposażeniu związków taktycznych i odpowiedni sprzęt do likwidacji skażeń, umożliwiający im prowadzenie całkowitych zabiegów sanitarnych i specjalnych bez pomocy wojsk chemicznych. Ponadto związki taktyczne należy odpowiednio wyposażać w sprzęt do pomiaru stopnia skażenia promieniotwórczego.

Konieczność odkażenia i dezaktywacji terenu może wynikać zarówno w okresie przygotowania operacji, jak i w czasie desantowania wojsk i ich walki na wyspach. Z uwagi na ograniczony czas, wydzielony do załadunku desantu, odkażanie i dezaktywacja terenu powinna polegać głównie na odkażaniu podejść do punktów załadunku desantu morskiego oraz dróg do jęcia do zejścia na załadunek desantu powietrznego. Może również być potrzebne odkażanie nadbrzeży i urządzeń portowych wykorzystywanych do załadunku desantu morskiego.

Do odkażenia podejść do punktów załadunku mogą być użyte specjalne instalacje z pododdziałków obrony przeciwchemicznej DE / wydzielonej do działań desantowych / lub EPD. Ponieważ DE nie posiada żadnych specjalnych instalacji chemicznych, które można byłoby wykorzystać do odkażenia terenu, należy udzielić jej pomocy ze strony nadodrębnego.

W razie konieczności odkażania rubieży i urządzeń portowych /przy załadowywaniu desantu morskiego w portach i bazach marynarki wojennej/ można użyć do tego celu pododdziały odkażania urządzeń portowych oraz grupy odkażania nadbrzeży i sprzętu pływającego, wchodzące w skład oddziałów wojsk chemicznej bazy Marynarki Wojennej.

W czasie lądowania wojsk desantu i walki na wyspach odkażanie terenu prawdopodobnie nie będzie prowadzone z uwagi na skomplikowaną sytuację taktyczną oraz brak w związkach taktycznych odpowiednich sił i środków. Należy więc sądzić, że w tym okresie działania wojska biorące udział w kombinowanej operacji desantowej będą obchodzić rejonyskażone środkami trującymi lub pokonywać je na środkach transportowych, wykorzystując sprzęt indywidualnej ochrony przed skażeniami. Do dezaktywacji silnie skażonych odcinków dróg o twardej nawierzchni, należałoby wykorzystywać zdobywane samochody rozlawcze.

W kombinowanej operacji desantowej poważnym problemem jest odkażanie i dezaktywacja umundurowania skażonego środkami trującymi Vx. Przedsięwzięte to jest do zrealizowania tylko w okresie przygotowawczym operacji w czasie przebywania związków taktycznych w rejonach wyjściowych do załadowania /nie krócej jak jedną dobę/. W tym wypadku potrzeby DPD lub DŻ w zakresie dezynfekcji odkażania umundurowania po przystosowaniu do odkażania instalacji typu DDA mogą zabezpieczyć w zasadzie organiczne pododdziały obrony przeciwochemicznej. Dywizja desantowa nie dysponuje natomiast żadnymi siłami do odkażania i dezynfekcji umundurowania i dlatego potrzeby jej w tym zakresie należałoby zaspokajać siłami szczebla organizującego desant morski /Front, armia/ lub środkami będącymi do dyspozycji sztabu grupy operacyjnej. Biorąc pod uwagę wydajność instalacji do odkażania umundurowania typu DDA, wydzielenie jednego plutonu odkażania w pełni zaspokoi potrzeby DD, nawet przy skażeniu umundurowania u 2/3 stanu osobowego dywizji.

Odkażanie i dezaktywacja umundurowania jest szczególnie utrudniona w okresie załadowania desantu morskiego i powietrznego oraz w czasie ich walki na wyspach. W pierwszym wypadku prowadzenie odkażania umundurowania uniemożliwia brak czasu, w drugim zaś - skomplikowane warunki prowadzenia walki przez oddziały na wyspach.

Dla tego też oddziały i związki taktyczne desantu morskiego i powietrznego powinny posiadać fundusz umundurowania wymiennego. Fundusz ten powinien wynosić: w batalionie powietrzno-desantowym około 150 kompletów umundurowania w DPD - 600 kompletów; w pułku desantowym 200 kompletów w DP - 700 kompletów. Ponadto wielkość funduszu wymiennego umundurowania, łącznie z zapasami ruchomymi i zapasami docelowymi umundurowania i bielizny, powinny w pełni zaspokoić potrzeby związków taktycznych biorących udział w operacji powietrzno-morskiej. Najbardziej uzasadnione z punktu widzenia ochrony stanu osobowego przed skażeniami wydaje się rozdzielanie funduszu wymiennego umundurowania na pododdziały do sześciu kompanii - batalion. Umundurowanie to należy mieć w paczkach po 10 kompletów w wodoszczelnym opakowaniu. Proponowany sposób zapewnienia szybkiej wymiany skażonego umundurowania w poszczególnych etapach kombinowanej operacji powietrzno-morskiej.

VII. UŻYCIĘ ŚRODKÓW ZAPYMIANIA

W kombinowanej operacji desantowej środki zapymania będą stosowane przede wszystkim na korzyść desantu morskiego. Konieczność ich użycia może wyniknąć podczas przetrzutu desantu drogą morską, z chwilą podejścia desantu do rejonu lądowania oraz walki na wyspach.

Podczas przetrzutu desantu drogą morską, środki dymne mogą być użyte dla stawiania zasłon dymnych w celu:

- umożliwienia oderwania się okrętów desantu od okrętów nieprzyjaciela;
- przykrycia dymem okrętów desantowych /transportowych/;
- zabezpieczenia wykonania ataków przez własne niszczyciele i kutry torpedowe;
- zmniejszenia rażącego oddziaływania wybuchów jądrowych na wojska desantu.

W czasie przetrzutu desantu drogą morską, zasłony dymne mogą być stawiane przez okręty za pomocą fumatorów okrętowych, morskich świec dymnych wz. DMSz oraz za pomocą lotnictwa, przy użyciu lotniczych bomb dymnych.

Z chwilą podejścia desantu do rejonu lądowania oraz w czasie lądowania, zasłony dymne mogą być użyte w celu:

- utrudnienie nieprzyjacielowi prowadzenie obserwacji i skutecznego ognia z umocnień brzegowych;
- maskowania manewru desantu morskigo;
- pozorowania lądowania desantu w celu amylenia nieprzyjaciela do do rzeczywistego rejonu lądowania.

W tym okresie działają zasłony dymne będą stawiane przede wszystkim przez lotnictwo zabezpieczające lądowanie desantu oraz okręty wsparcia desantu. Organizacja zasłon dymnych w okresie podejścia desantu oraz w czasie lądowania powinna zapewnić ciągłą osłonę dymem wojsk desantu morskigo w warunkach intensywnego oddziaływania ogniowego nieprzyjaciela ze strony lądu.

W toku walki na wyspach stawiane będą z zasady krótkotrwałe zasłony dymne przez pododdziały /drużyna, pluton/, za pomocą ręcznych granatów dymnych. Dlatego też związki taktyczne biorące udział w kombinowanej operacji desantowej powinny być wyposażone w ręczne granaty dymne wz. RDS-2 z wyliczeniem: 1 granat na dwóch żołnierzy. Ponadto w miarę wylądowania na wyspie sprzętu pancernego mogą być stawiane krótkotrwałe zasłony dymne za pomocą czołgów. W każdym czołgu T-35 znajdują się dwie świece BDSz - 3. Każdą taką świecę w średnich warunkach meteorologicznych można wytworzyć zasłonę dymną długości 200 m i szerokości 50-60 m. utrzymującą się przez 5-7 minut. Natomiast w czołgu średnim T-55 jest zamontowana termiczna aparatura dymtwórcza wielokrotnego użytku wz. TAD. Materiałem dymtwórczym jestw niej olej napędowy, znajdujący się w układzie zasilania paliwem. Aparatura TAD zabezpiecza wytwarzanie zasłony dymnej długości 250-400 m przy średnim zużyciu paliwa 10 l na minutę. Czas utrzymywania się zasłony wynosi 2-4 minuty a czas ciągłej pracy aparatury - do 10 minut.

Zasłony dymne stosowane przez czołgi będą miały na celu: maskowanie skrzydeł nacierających pododdziałów, szczególnie przed środkami ogniowymi nieprzyjaciela, prowadzącymi ogień boczny oraz maskowanie manewru czołgów własnych, szczególnie podczas obchodzenia punktów operu nieprzyjaciela.

Typowe zadania, które może wykonać artyleria wsparcia desantu powietrznego i morskigo w czasie walk na wyspach są następujące:

- oślepienie punktów obserwacyjnych nieprzyjaciela, SO art. lezji i mędzierzy;
- oślepienie nieprzyjaciela w punktach oporu;
- wykonywanie krótkotrwałych naseien dymnych dla potrzeb podobdziałów /oddziałów/, za zgodą dowódcy oddziału /związku taktycznego/.

Organizatorem użycia środków dymnych w kombinowanej operacji desantowej powinien być sztab grupy operacyjnej wydzielonej do kierowania działaniami desantu. Wszystkie zagadnienia dotyczące użycia środków dymnych powinny być ujęte w planie zabezpieczenia bojowego i materiałowo-technicznego kombinowanej operacji desantowej. Plan ten, w części dotyczącej użycia środków zadymiania powinien zawierać:

- użycie środków dymotwórczych;
- podział sił i środków zadymiania na poszczególne etapy kombinowanej operacji desantowej;
- udział lotnictwa i marynarki wojennej w realizacji zadań zadymiania oraz sposób utrzymania między marynarką wojenną i lotnictwem ścisłego współdziałania podczas stawiania zasłon dymnych;
- okresy /początek i koniec/ zadymiania w poszczególnych etapach kombinowanej operacji desantowej;
- organizację dowodzenia siłami i środkami wyznaczonymi do stawiania zasłon dymnych.

Ponadto sztab grupy operacyjnej powinien opracować zarządzenie dotyczące użycia środków zadymiania w kombinowanej operacji desantowej. Zarządzenie to powinno zawierać między innymi dokładne terminy użycia środków dymnych, rodzaje wykonywanych zasłon i ich wykonawców w poszczególnych etapach operacji. Planowaniem użycia środków zadymiania w kombinowanej operacji desantowej powinny się zajmować komórki operacyjne sztabów z udziałem oficerów wojsk chemicznych tych sztabów.

VIII. PLANOWANIE, ORGANIZACJA I KIEROWANIE OCHRONA PRZED SKAZENIAMI

Planowaniem i organizacją przed skażeniami może zajmować się szefostwo wojsk chemicznych Frontu lub zespołu oficerów /szefostwo/ wojsk chemicznych wydzielony do grupy operacyjnej. Podstawą do organizacji i planowania ochrony przed skażeniami stanowi rozkaz dowódcy Frontu, wytyczne /zarsządzenie/ do organizacji obrony przed bronią masowego rażenia Frontu oraz rozkazy i decyzje dowódcy kombinowanej operacji desantowej.

Wytyczne /zarsządzenie/ do organizacji obrony przed bronią masowego rażenia Frontu w części dotyczącej wojsk chemicznych powinny zawierać następujące dane:

- prawdopodobny /przewidywany/ charakter i sposób użycia broni masowego rażenia przez nieprzyjaciela w działaniach przeciwdesantowych;
- zadania ochrony przed skażeniami, wykonywane na korzyść wojsk biorących udział w kombinowanej operacji przez siły i środki Frontu;
- zadania ochrony przed skażeniami wojsk desantu w okresie załadunku, podczas lądowania oraz w czasie działań po wylądowaniu, realizowane przez etatowe pododdziały wojsk chemicznych desantu;
- umocnienie desantu powietrznego i morskimi pododdziałami wojsk chemicznych oraz tereny i rejonu ich podpopieczekowania;
- termin zgromadzenia oraz wielkość zapasów sprzętu i materiałów wojsk chemicznych.

Po zapoznaniu się z rozkazem dowódcy kombinowanej operacji oraz otrzymaniu wytycznych do przygotowania danych do decyzji, szef wojsk chemicznych powinien przeprowadzić ewaluację zadania, ocenę położenia oraz opracować propozycje organizacji ochrony przed skażeniami w kombinowanej operacji desantowej.

W ocenie położenia należałoby rozpatrzyć dane o nieprzyjacielu i wojskach własnych, zabezpieczenie w sprzęt i materiały chemiczne, warunki terenowe i meteorologiczne oraz ogólny, wydzielony na organizację poszczególnych przedsięwzięć

Przy ocenie nieprzyjaciela szef wojsk chemicznych powinien uwzględnić: możliwości oraz prawdopodobny zakres użycia broni masowego rażenia, orientacyjne rozmiary skażeń promieniotwórczych i chemicznych, stopień przygotowania wojsk nieprzyjaciela do obrony przed bronią masowego rażenia oraz wpływ skażeń powstałych po użyciu broni masowego rażenia przez nieprzyjaciela na działania wojsk w poszczególnych etapach kombinowanej operacji.

W ocenie wojsk własnych powinien rozpatrzyć: skład i uzupełnienie statowych i przydzielonych pododdziałów wojsk chemicznych desantu a także stopień wyszkolenia i przygotowania pododdziałów wojsk chemicznych oraz oddziałów ogólnowojskowych i specjalnych do wykonywania zadań ochrony przed skażeniami w kombinowanej operacji.

W ocenie terenu powinien rozpatrzyć wpływ terenu na obustronne użycie broni masowego rażenia, rozmiary i charakter skażeń oraz przeszacować możliwości wykorzystania właściwości ochronnych terenu do obrony wojsk przed bronią masowego rażenia, szczególnie w zakresie załadunku desantu oraz w czasie działań po wylądowaniu.

W ocenie warunków hydrometeorologicznych szef wojsk chemicznych powinien uwzględnić ich wpływ na sposób i rozmiary użycia broni masowego rażenia przez nieprzyjaciela i wojska własne, rozmiary i charakter skażeń promieniotwórczych i chemicznych oraz na wykonanie przedsięwzięć ochrony przed skażeniami.

W ocenie zabezpieczenia w materiałach i sprzęcie chemicznym szef wojsk chemicznych powinien rozpatrzyć kolejność, sposób i czas zaopatrzenia wojsk, wysokość ruchomych magazynów oraz zasady ewakuacji i remontu sprzętu w poszczególnych etapach kombinowanej operacji.

W ocenie czasu ogólnego szef wojsk chemicznych powinien określić czas na organizację i planowanie przedsięwzięć ochrony przed skażeniami w zakresie dowództwa operacji i w poszczególnych związkach taktycznych.

Po przeprowadzeniu analizy zadania i oceny położenia szef wojsk chemicznych opracowuje propozycje, które przedstawia dowódcy a następnie wykorzystuje do planowania i organizacji ochrony przed skażeniami kombinowanej operacji desantowej.

Wobec powyższych okoliczności należy wykonać następujące czynności: 1. Wykonalność przedsięwzięcia należy ocenić na podstawie danych historycznych i statystycznych. 2. Należy zbadać możliwości finansowe i organizacyjne. 3. Wykonalność przedsięwzięcia należy ocenić na podstawie danych historycznych i statystycznych. 4. Należy zbadać możliwości finansowe i organizacyjne.

Wobec powyższych okoliczności należy wykonać następujące czynności: 1. Wykonalność przedsięwzięcia należy ocenić na podstawie danych historycznych i statystycznych. 2. Należy zbadać możliwości finansowe i organizacyjne. 3. Wykonalność przedsięwzięcia należy ocenić na podstawie danych historycznych i statystycznych. 4. Należy zbadać możliwości finansowe i organizacyjne.

Wobec powyższych okoliczności należy wykonać następujące czynności: 1. Wykonalność przedsięwzięcia należy ocenić na podstawie danych historycznych i statystycznych. 2. Należy zbadać możliwości finansowe i organizacyjne. 3. Wykonalność przedsięwzięcia należy ocenić na podstawie danych historycznych i statystycznych. 4. Należy zbadać możliwości finansowe i organizacyjne. 5. Wykonalność przedsięwzięcia należy ocenić na podstawie danych historycznych i statystycznych. 6. Należy zbadać możliwości finansowe i organizacyjne. 7. Wykonalność przedsięwzięcia należy ocenić na podstawie danych historycznych i statystycznych. 8. Należy zbadać możliwości finansowe i organizacyjne. 9. Wykonalność przedsięwzięcia należy ocenić na podstawie danych historycznych i statystycznych. 10. Należy zbadać możliwości finansowe i organizacyjne.

WYKONALNOŚĆ PRZEDSIĘWZIĘCIA

Wobec powyższych okoliczności należy wykonać następujące czynności: 1. Wykonalność przedsięwzięcia należy ocenić na podstawie danych historycznych i statystycznych. 2. Należy zbadać możliwości finansowe i organizacyjne. 3. Wykonalność przedsięwzięcia należy ocenić na podstawie danych historycznych i statystycznych. 4. Należy zbadać możliwości finansowe i organizacyjne.

Wobec powyższych okoliczności należy wykonać następujące czynności: 1. Wykonalność przedsięwzięcia należy ocenić na podstawie danych historycznych i statystycznych. 2. Należy zbadać możliwości finansowe i organizacyjne. 3. Wykonalność przedsięwzięcia należy ocenić na podstawie danych historycznych i statystycznych. 4. Należy zbadać możliwości finansowe i organizacyjne.

Różnorodność wykonawców zadań ochrony przed skażeniami w kombinowanej operacji desantowej /wojska desantu powietrznego, morskiego, marynarki wojennej, lotnictwo transportowe/ itp./ powoduje konieczność ścisłej koordynacji działań pododdziałów wojsk chemicznych w poszczególnych etapach operacji.

W tym celu szef wojsk chemicznych powinien zorganizować współdziałanie z udziałem snaffów zabezpieczenia chemicznego związków taktycznych, przedstawicieli marynarki wojennej i lotnictwa transportowego oraz dowódców pododdziałów wojsk chemicznych.

Wzajemną organizację współdziałania mogą być następujące zadania:

- organizacja zbierania danych o uderzeniach broni masowego rażenia nieprzyjaciela;
- metody, sposoby i czas prowadzenia rozpoznania skażeń w poszczególnych etapach kombinowanej operacji desantowej oraz sposób meldowania wyników rozpoznania;
- organizacja wzajemnej informacji o skażeniach i powiadomienia wojsk desantu;
- kolejność i sposób dowożenia sprzętu chemicznego do związków taktycznych i oddziałów specjalnych w poszczególnych etapach operacji;
- sposób zbiórki, ewakuacji i remontu uszkodzonego sprzętu chemicznego;
- metody i sposoby prowadzenia likwidacji skażeń;
- kolejność, miejsce i czas załadunku pododdziałów wojsk chemicznych na środki transportowe-desantowe;
- sposoby użycia środków dywizyjnych.

Dlatego, z uwagi na konieczność zapewnienia wojskom bezpieczeństwa podczas użycia własnej broni jądrowej i chemicznej, szef wojsk chemicznych powinien ściśle współpracować z dowództwem wojsk rakietowych i artylerii oraz lotnictwa wsparcia.

W czasie załadunku desantu na środki transportowe-desantowe, szef wojsk chemicznych grupy operacyjnej oraz szefowie zabezpieczenia chemicznego związków taktycznych kierują ochroną przed skażeniami w czasie przesunięcia oddziałów do punktów załadunku oraz dopilnowują technicznego załadunku pododdziałów wojsk chemicznych.

W czasie przerwy desantu drogą morską szef wojsk chemicznych oraz jego pomocnik 3/5 operacyjno-morskich mogą wchodzić w skład pierwszego reantu sztabu grupy operacyjnej. W tym etapie operacji szef wojsk chemicznych desantu powinien ściśle współpracować ze sztabem dowódcy zespołu lądowania, zwłaszcza w zakresie informacji o sytuacji skażeń na trasie przejścia desantu.

W czasie lądowania desantu szef wojsk chemicznych dopilnuje kolejności lądowania pododdziałów wojsk chemicznych oraz współpracuje z szefem saperów desantu w zakresie rozpoznania skażeń w zaporaach brzegowych.

W dalszym etapie działań desantu szef wojsk chemicznych kieruje wykonywaniem zadań ochrony przed skażeniami przez siłki taktyczne i oddziały specjalne desantu oraz dowódczi przydzielonych pododdziałami wojsk chemicznych.

Załączniki:

Załącznik nr 1: Charakterystyka stref skażeń promieniotwórczych po wybuchach jądrowych o mocy 10 KT przy prędkości wiatru 50 km/godz.

OPRACOWAŁ:

mjr dypl. KIEŁB

Wydrukowano w 30 egz

Egz. nr 1-30 Bibl. Sztabu

Wyk: mjr Kiełb

Drnk: S.Cz. dn.23.04.66 P.

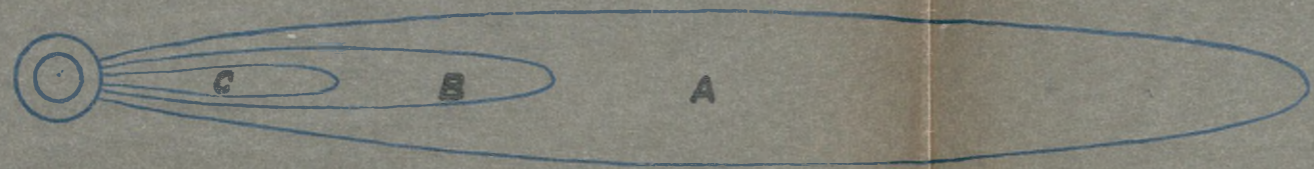
Br.ko. 01323/WF

CHARAKTERYSTYKA STREF SKAZEŃ PROMIENIOTWÓRCZYCH POWSTAŁYCH PO WYBUCHACH JĄDROWYCH O MOCY 30 KT, PRZY PRĘDKOŚCI WIATRU 50 KM/GODZ

1. WYBUCH NAZIEMNY

Załącznik nr 1.

SKALA: 1cm = 5 km

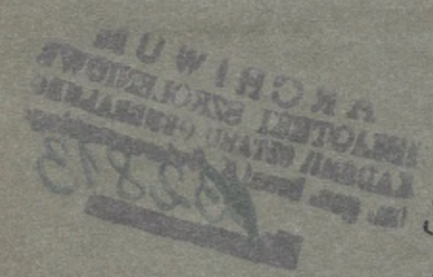

$S_A = 817 \text{ km}^2$
 $S_B = 125 \text{ ''}$
 $S_C = 274 \text{ ''}$

Rodzaj strefy	Długość strefy w km	Szerokość strefy w km
A	87	9,4
B	32	3,9
C	17	2,3

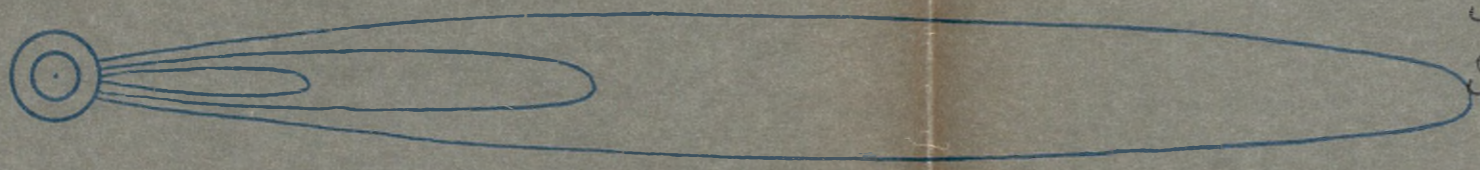
2. WYBUCH NAWODNY

a) głębokość zbiornika wodnego poniżej 4,5 m

$S_A = 780 \text{ km}^2$
 $S_B = 133 \text{ ''}$
 $S_C = 36 \text{ ''}$

Rodzaj strefy	Długość strefy w km	Szerokość strefy w km
A	100	7,8
B	38	3,5
C	18	2,0

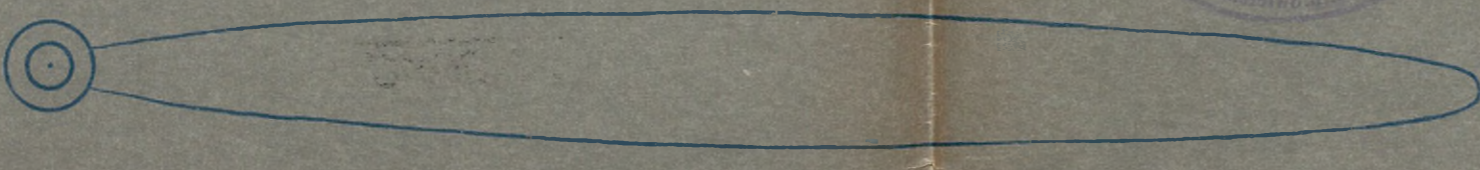

b) głębokość zbiornika wodnego 4,5-9 m oraz powyżej 16 m

$S_A = 780 \text{ km}^2$

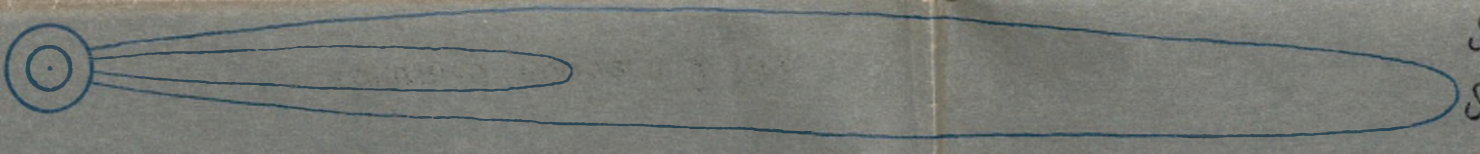
Rodzaj strefy	Długość strefy w km	Szerokość strefy w km
A	100	7,8

c) głębokość zbiornika wodnego 9-16 m

$S_A = 780 \text{ km}^2$
 $S_B = 133 \text{ ''}$

Rodzaj strefy	Długość strefy w km	Szerokość strefy w km
A	100	7,8
B	38	3,5

3. WYBUCH PODWODNY

$S_A = 32 \text{ km}^2$
 $S_B = 18,7 \text{ ''}$

Rodzaj strefy	Długość strefy w km	Szerokość strefy w km
A	8,2	3,9
B	5,5	3,4

WYKONANO W 30 Eqz.
 Eqz. nr 1-30 do oprac.
 Ref. mjr KIEKB
 Rys. dn. 29.05.66r.